

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIODICH SATIRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 5

CONFERENCIANT AB LA «TÍA»

—¿Qué dius que t' ha dit el senyoret?
—Que si 'm porto bé, m' apujará la mesada... d' amagat de la senyoreta.

CRÓNICA

No hem de dir si 'ns dol l'empresonament de un periodista, á nosaltres que no creyém en els nomenats delictes de impremta, fora dels que puguin persèguirse á instancia de part, utilitzant las accions per injuria y calúnnia que reserva l' Códich á totas las personas gelosas del seu honor.

Fora de aquests cassos enteném que la ploma no pot ser may un arma criminal, ni qui la maneja un delinqüent pel mer fet de manejarla, siguin las que vulguin las idees que defensi, siguin las que vulguin las passions que 'l moguin, que tots el atáchs si son merescuts son justos, y si per injustos se reputan acaban sempre per estrellarse en la corassa del bon sentit y fan llavors més mal á qui 'ls fulmina que á qui 'ls reb.

En aquest concepte 'ns sab greu que un periodista pugui may ser hoste de la presó.

Fins tractantse de perdigots, més ens agradan de bosch que de gabia.

Tínguinho per segur els redactors de *La Veu de Catalunya* encare que no crech que pensin com nosaltres, en aquesta qüestió de principis: s' entén, sempre y quan no 'ls afecti á n' ells de una manera personal y directa.

* * *

La proba de que no pensan com nosaltres l' han posada en evidencia ara mateix ab motiu de la detenció del Sr. Prat de la Riba.

Entre las moltas manifestacions d' afecte que 's feren al pres, y que *La Veu de Catalunya* cuidava de recullir en sas columnas, una n' hi varem veure, qu' es digna de ser coneguda. El periódich regionalista l' atribueix al *Diario de Gerona*, y desde 'l moment que la recull es senyal de que n' está joyós, y desde el moment que ho fá sense protesta, es senyal també de que hi está conforme. Diu aixís:

«El hecho ha causado en Barcelona tan general como justa indignación, tanto más cuanto contrasta con la patente lenidad con que los autores de los últimos sangrientos sucesos en aquella capital ocurridos han hecho lo que han querido, sin ser siquiera molestados, á pesar de los procesos que contra los mismos se dirigen.»

El periódich del Sr. Prat de la Riba acull aquest concepte del periódich gironí pera ferlo arribar á coneixement de las autoritats de Barcelona prevenint el cas de que no se 'n haguessin enterat y com dihéntlas'hi: —¿Qué féu? ¿No veyéu lo que 'us diuhen? Encare hi ha autors dels últims y sagnants sucesos que 's passejan tranquilament. La presó del carrer de Amalia no está encare prou plena.

Vaja, que per consolarse de una desgracia propia, no té res de recomenable aquesta inclinació á provocar las desventuras agenas, á no ser que per *La Perdiu* tingui forsa de lley aquell adagi castellá que diu: «Mal de muchos, consuelo de tontos.»

* * *

Pero no es aquesta la primera vegada que 'l periódich regionalista treballa pera portar hostes al chalet del carrer de Amalia.

Nosaltres no podém olvidar que sense que ningú li demanés, ni la noticia pogués interessar lo més mínim als seus lectors, vá apressurarse á publicar las ratllas en que un periódich de Perpinyá donava compte del viatge de regrés á Barcelona del periodista Sr. Isart Bula, que al esclatar els últims sucesos se 'n havia anat á Fransa. El periódich de Perpinyá fins deya el tren en que dit senyor havia

de arribar á Barcelona y *La Veu de Catalunya* ho transcribía.

Y al endemá mateix el Sr. Isart Bula era á la presó. Y 'l periódich regionalista ho consignava, com volguent dir: —S' ha realisat puntualment el meu programa d' espionatge.

Aduhim aquests fets com á molt avinents al cas del Sr. Prat de la Riba, y á fí de que serveixin de contrast per lo que pugui convenir.

Perque, bo es que se sá piga que aixís com el periodista Sr. Isart Bula tingué qui 'l denunciá, y no trobá en cambi en el camp del adversari qui s' interesés per la seva llibertat, el Sr. Prat de la Riba ha contat ab l' esfors de amichs y contraris, treballant á una ab gran interés per endolsir la seva sort. Be es veritat que per ell la presó casi més que una pena sigué una gloria, casi més que una molestia, sigué una delicia continuada pel seu amor propi. Ab uns quants días més de visitas, felicitacions y ensabonadas adquireix las proporcions de primera figura del regionalisme.

Pero caldrá que no olvidi may, si estima la vida tranquila, que més han contribuít á restituhirlo á la pau de llar y de la familia 'ls seus adversaris que 'ls seus propis amichs.

* * *

Per poch coneixedor que sigui del cor humá veuria 'l Sr. Prat de la Riba que 'l telegrama desafortat enviat de bon principi al ministre de la Governació pels diputats Srs. Robert, Russiñol y Domenech, més havia de contribuír á ficarlo presó endintre que á franquejarli las portas de aquell establiment.

Fins sembla impossible que 'l Doctor Robert, tan melós, tan considerat y que sab medir tan bé las paraulas quan parla en el Congrés, suscribís un telegrama tan intemperant. ¿Es que 'ls aires de Barcelona le ponen bravo com als lloritos de la terra mejicana? ¿O será que també com als lloritos els altres el portan allá ahont ells volen?

En tot cas els tres diputats barcelonins la van errar. Podían confiar al seu company Sr. Torres la direcció de aquest negoci. El Sr. Torres no hauría dit com ells: «La política desatentada que provocó la huelga general, que con ella puso en peligro á España entera y de la que es nuevo síntoma esta medida, no puede seguir. —Dejamos al criterio de V. E. el efecto que ha de producir esta detención y la necesidad de enmendar inmediatamente este deplorable error judicial y político.» No, de cap manera hauría dit aixó 'l Sr. Torres. El Sr. Torres no hauría dit res, com de costum. Y no dihent res hauría treballat ab més eficacia per la llibertat immediata del Sr. Prat de la Riba, que 'ls altres tres companys de causa, fentho á faysó de talladors del bacallá.

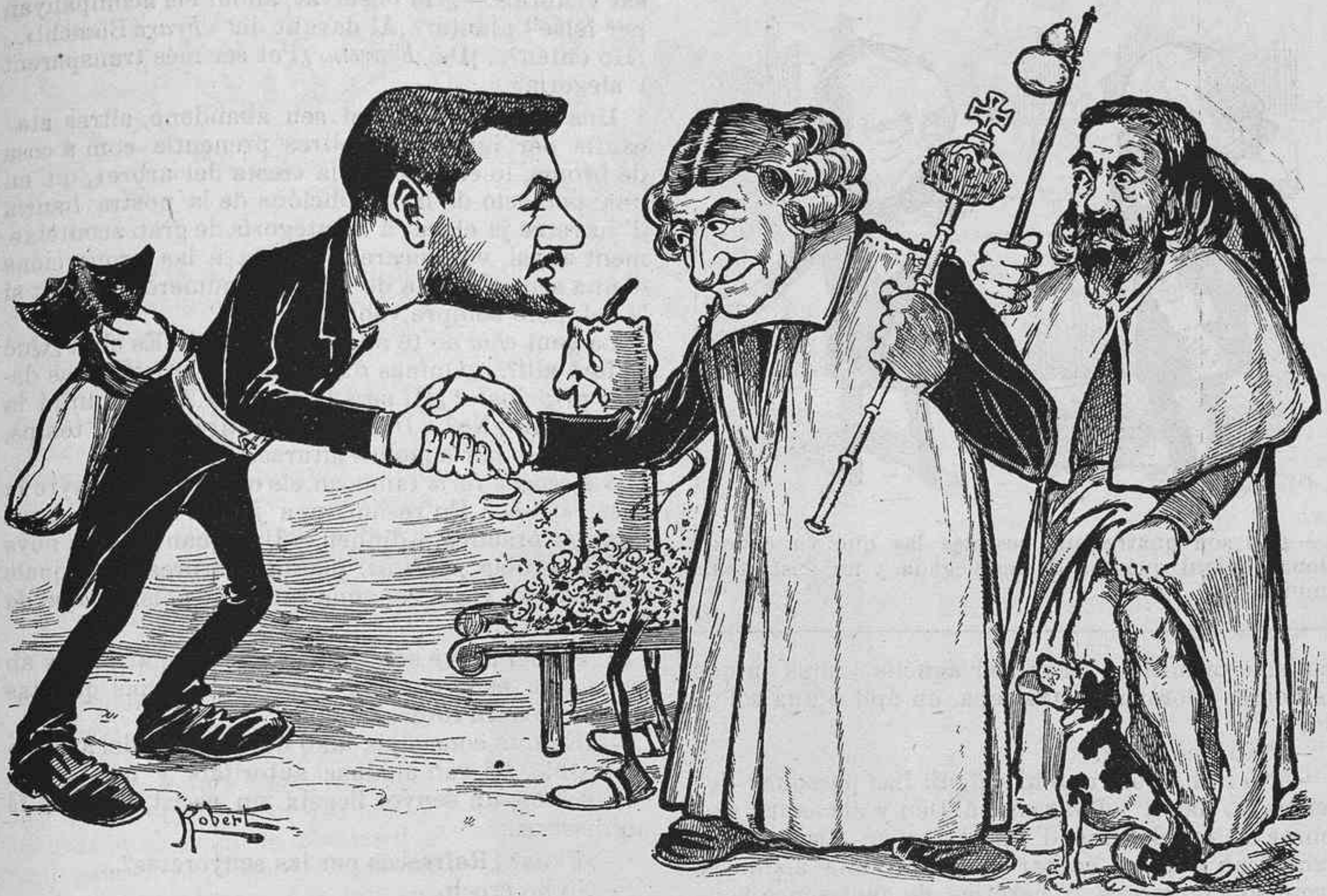
En aquest concepte res té que agrahirlos el director de *La Perdiu*, com tampoch te que estar reconegut al redactor del seu periódich, qu' excedintse en els afanys del reporterisme y olvidant que certas atencions mereixen ser correspostas ab una prudent reserva, vá fer públich, sense medir las conseqüencias, l' informe favorable á l' excarcelació comunicat confidencialment al detingut pel primer jutje instructor de la causa tinent coronel D. Benet Vallespina. De aixó se 'n dñu una verdadera etzegallada.

En cambi la gestió practicada *motu proprio* pels directors de diaris, algú dels quals está separat de *La Perdiu* per fondas enemistats, pot haver contribuít á que 'l Sr. Prat de la Riba pogués sortir del chalet inmundo pera constituirse prés en son propi domicili.

Nosaltres ens alegrém de aquesta solució per més que algú com el Sr. Isart Bula podrá considerarla y ab rahó poch merescuda. Y 'ns n' alegrém perque

GENT AGRAHIDA

—Venerable Carner, mil mercés per lo que ha fet per nosaltres. Jamay la Catedral, el clero y 'l sants *populars* podrém olvidar que, si avuy disfrutém encare d' una subvencioneta de la ciutat, es gracias al seu poderós esforços.

voldríam que constituís un precedent aplicable en lo successiu á tots els periodistas y processats per causa política, que tinguin la desgracia de incorre en el desagradó de las autoritats.

Sempre més que ab que 'ns paguessin el lloguer del pis, ens contentaríam ab un auto de «No 't pots moure de casa teva.»

P. DEL O.

ÍNTIMA

La violeta de bosch, la malva-poma
y el gemat llassemí,
en un tendre ramell fecond d' aroma
ajuntares per mí.
Y entremitj d' eixa ofrena tan florida
regantla ab lo teu plor,
vas posar dos petons rublerts de vida,
dos bocins del teu cor...
Ab tan dolsos efluvis sa alenada
es suau y excitant
com els besos que fa la enamorada
als llabis del amant:
¡Dona meva, aquest ram jo vull posarlo
damunt ton pit desnú
y á petons y abrassadas esfullarlo...
acariciante á tú!

E. JUST Y PASTOR

DEL NATURAL

Ab motíu de la darrera celebració de la «Festa del arbre,» s' ha posat una vegada més de relleu el deliciós estat de cultura en que vivim.

Fa quatre anys que aquesta hermosa solemnitat se celebra com qui diu als nostres nassos, y encare hi ha una infinitat de gent que parla de ella com podria parlar del anell de Saturno ó dels cràters de la lluna.

Per uns, l' *arbre* de la festa es senzillament un pal ensabonat, una cucanya, al extrém de la qual hi ha un parell de pollastres que serveixen de premi al arriscat mortal que té prou trassa per enfilars'hi.

Per altres, la «festa del arbre» ha de ser una especie de sortija organizada per quatre mestres de bon humor, que aprofitan la plácida tranquilidat de las tardes de Abril pera divertir-se una mica y proporcionar un rato d' esbarjo als seus deixebles.

Hi ha qui 's creu que l' *arbre* en qüestió es un arbre genealógich pintat sobre un paper, y destinat á perpetuar els noms dels presidents del «Institut agrícola de Sant Isidro.»

Fins hi ha qui veu en la festa una enginyosa alusió al arbre del Paradís, ó al de Bertoldo, ó al de Sagunto, ó al de Guernica, ó á qualsevol d' aquests arbres famosos que l' historia y la llegenda han fet populars.

Segóns uns, la *cosa* no té cap ni peus ni sentit comú; segóns altres porta més quía que 'l dimoni y té un sabor tan marcadament volterí, que no 's comprén com hi ha personas de criteri que l' autorisin ab la seva presencia.

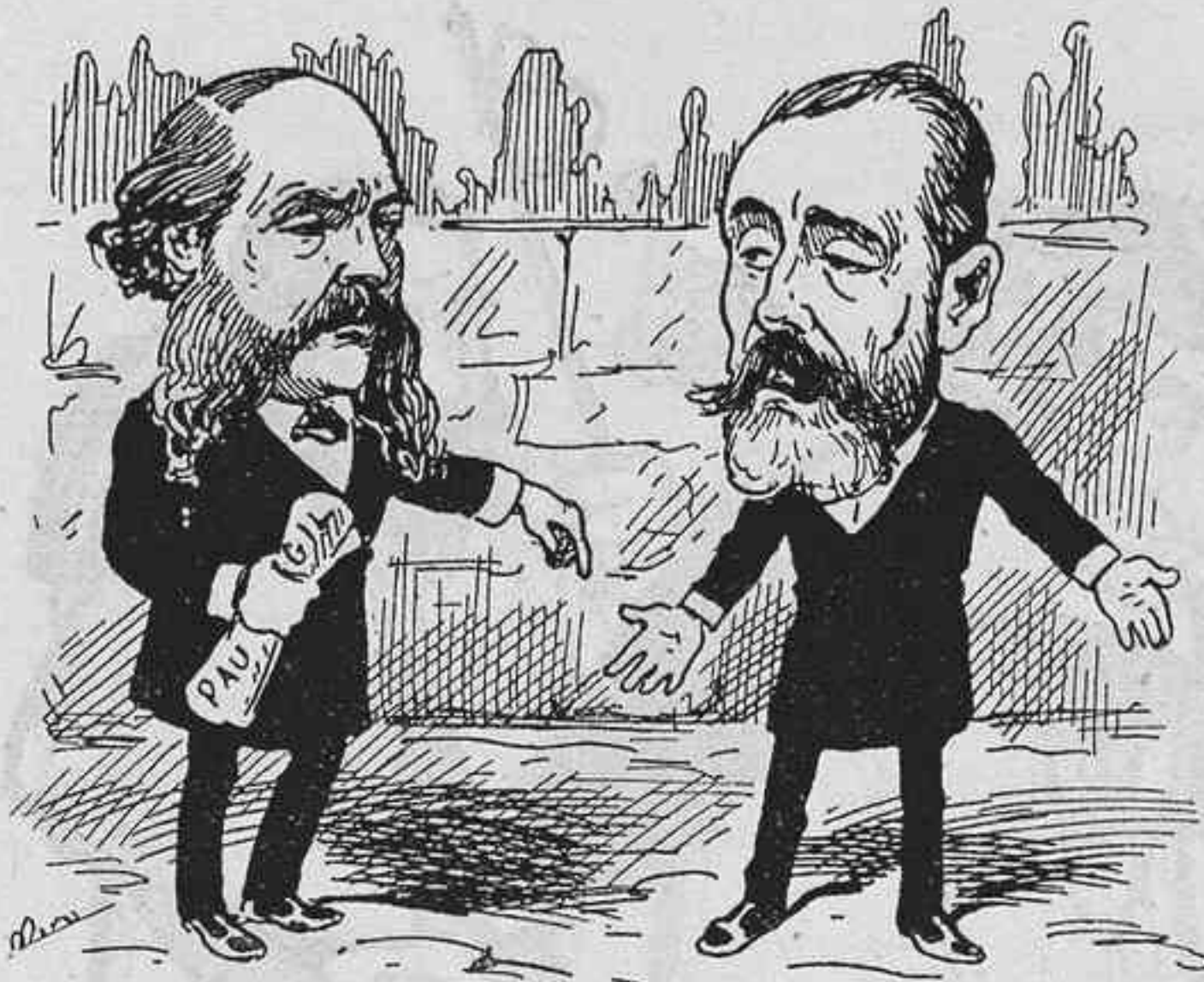
—Si 'l govern fos com hauría de ser—em deya una senyora de la crosta de baix—ja l' hauría privada aquesta moixanga del arbre.

—¿Per quín motíu?

—Primer y principal, porque es una festa profana que fereix els sentiments de la generalitat. ¡El culte dels arbres!... ¿No veuen que aixó es tornar al pa-

DON PAU GIL TÉ RAHÓ

—¿No son quatre mil pessetas las que va cobrar? Donchs digui cuántas d' una vegada, y no gasti tants embuts.

ganisme primitiu y ressucitar aquells temps en que 'ls homes adoravan á una ceba, un ápit ó una col-y-flor?

—Pero, senyora...

—¡No hi ha pero que hi valguil! Las personas decentas no han d' adorar sinó á Deu y als sants. Celebrar las excelencias d' un pi, fer un discurs davant d' un roure ó cantar al peu d' una alzina es propi sols de moros, d' heretjes, de gent sense senderi y sense fe.

—Permetim—vaig atrevirme á dirli:—tal vegada vosté 's precipita y aventura judicis completament oposats á las sevas propias conveniencias. ¿Ja sab vosté si aquests arbres, que avuy ab tanta solemnitat se plantan, serán ab el temps socas corpulentas que servirán á un artista per esculpir Verges puríssimas ó Cristos clavats en creu?

—¡Vaja!—replicá ella, evidentment sulfurada.—¿Veu com es veritat lo que jo dich? ¿Veu com aquesta ditxosa festa no serveix més que pera posar á la religió en ridícul y donar lloch á bromas de mal género?

Y, lo que son las cosas, mentras la bona senyora 's desfeya en impropis contra la festa del arbre, per considerarla obra exclusiva dels lliberalots, un aixelabrat m' assegurava de la manera més formal que 'l que mou tot aixó no es ningú més que 'l clero.

—Sí, senyor—va dirme al notar en mí un gesto d' incredulitat:—el clero: ho sé positivament.

—No 'n cregui una paraula.

—¿Que no? ¿Que tot' aquesta festa no es una maniobra clerical?

—No, senyor: aquí no hi ha més maniobra que 'l laudable propòsit d' inculcar á la generació que ara creix respecte y carinyo als arbres. Per xó n' entregan un á cada nen dels convidats á la cerimonia, y 'ls el fan plantar á n' ells mateixos.

—¡Y bé!—va exclamar el meu contrincant, ab posat victoriós.—¿Ha observat ahont els acompanyan per felse'l plantar? ¡Al davant del «Frare Blanch!»... ¿Ho entén?... ¡Del Frare!... ¿Pot ser més transparent l' alegoria?

Uns atrofiantla ab el seu abandono, altres atacantla per ignorancia, altres prenentla com á cosa de broma, lo cert es que la «festa del arbre», qu' en una població de las condicions de la nostra hauría d' haverse ja elevat á la categoria de gran aconteixement anyal, viu encare reduhida á las proporcions d' una senzilla festa de vehinat, numerós y lluhit si 's vol, pero sempre vehinat.

La gent *chic* no té afició á acudirhi. ¡Es clar! ¿Qué hi farà allí?... ¿Quinas duquesas hi van? ¿Quinas damas principals? ¿Hi será la senyora A? ¿Hi anirá la senyora B? ¿No?... Donchs es inútil perdre 'l temps, arriscantse per aquellas alturas.

Als *esprits forts* tampoch els entussiasma gayre la cosa. «¡Péel... En resúm, una *juerga* infantil, sense finalitat práctica,—diuhen.—Uns quants cents noys de las escolas *públicas*, plantant arbres, dels quals tampoch ne viurá cap; una racció de pols... y *aquí da fin el sainete.*»

L' element jove sent parlar dels preparatius y ab la secreta esperansa de divertirshi unas quantas horas, procura informarse.

—¿En qué consisteix aixó de la «festa del arbre?»

—¡Oh!... Hi van algunas autoritats y nou ó deu comissions; un senyor llegeix un escrit, un altre fá un discurs...

—¿Flors? ¿Refrescos per las senyoretas?...

—No ho crech.

—¿Ni sisquiera hi ha ball?

—Tampoch.

—¡Ah!...

Y passan á ocuparse d' un altre assumpto.

¿Y la premsa?

EL BARBERILLO DE SANS

—Diu que van á empapelarme... ¡No hi fa res! Ja 'n sortiré: ho aniré á explicá á n' en Comas Comas Comas Masferré.

DIUMENGE 6 D' ABRIL.—DIA DE GALA

Si fá ó no fá, á l' altura del públich. La majoria dels periódichs barceloníns, fins els d'idees avançades, fins els que 's titulan radicals, imaginant, potser ab rahó, que 'ls seus lectors no están per criar figueras ni per repoblar boscos, van tenir la magnífica idea de dedicar vint líneas á la «festa del arbre» y cent ó doscentas á la corrida de toros que aquella tarde s' havia celebrat...

¿Veritat que 'l contrast es eloqüent?

Pot ser m' equivoco; pero quan veig aquests espectacles, no puch menos d' entonar un íntim *Deprofundis* á l' hermosa iniciativa del senyor Puig y Valls, y fixant els ulls en la realitat, me poso á pensar si en lloch de plantar dos mil arbres al *Frare Blanch* no seria millor plantar dos mil revessos als tarambanas que, obligats pel seu cárrech, per la seva representació ó pels seus compromisos á dirigir l' opinió, jugan ab ella y l' extravían, portantla d' aquí d' allá, ni més ni menos que si fos una pilota.

A. MARCH

LA FE D' UN LLADRE

A un roba-pisos qu' está ja tip d' aná á la presó, á que fés la confessió l' exhortava un capellá. Com no volia accedí el capellá ab molt rezel li digué: —tú creus que hi ha cel?— Y ell va respóndreli:—Sí.— —Y pensas anarhi tú?— —Ahont, al cel? Y per que no?— —Si 't mors sense confessió no t' obrirá allí ningú.— —D' aixó quedi descansat que no será el cop primé qu' en un puesto 'm ficaré ab tot y ser ben tancat.

ANTONI DE MASANAS

L' ÚLTIM TRIBUT

El caball del senyor marqués ha suferit una grave avería. Trotant graciosament pel Parch, ab aquella encantadora magestat que tots els inteligents li reconeixen, el pobre *Diamante* ha pegat una relliscada, ha caygut, y al aixecarlo, després de no pochs esforços, s' ha vist que la desgracia del noble animal anava de veras.

Ab pena y dolor, el caball ha sigut acompanyat á la quadra, pero al arribar allí no ha pogut més y ha tornat á deixarse caure.

—¡Un manescal inmediatamente!—ha cridat el marqués que, dit siga en honor de la veritat, professa á la pobre bestia casi tanta estimació com á la seva propia familia.

El manescal ha comparegut, ha sotmés el *Diamante* á un escrupulós examen, y á continuació ha arrufat el nas.

—¿Qué?— ha dit el marqués, observant el gesto del ténich.

—No m' agrada gens, y...

—¡Parli! No m' ocultis res, per terrible que sigui.

—Si 'l senyor marqués no s' havia d' ofendre, li diria que 'l *Diamante* no té cura.

—¡Ah!

Y 'l digne aristócrata s' ha passat tres vegadas la má pel front.

—¿Qué farém, donchs?

—Lo únich que las circunstancias ens permeten. Matarlo, porque no sufreixi més, y treure'l d' aquí.

—¡Cóm! ¿Matarlo á casa meva? ¿Assessinar al pobre *Diamante* en el seu hogar doméstich? ¡Aixó may!

—Es indispensable, senyor marqués. El caball, ja que ha arribat l' hora de dirho tot, té una pota trencada, y davant d' una desgracia tan irremediable...

—Sí; que 'l *Diamante* ha de morir ja ho comprench; pero no vull que aixó succeheixi aquí. Tregui'l, emportisse'l, y fora de casa, compleixi ab el seu deber y fassi lo que vulgui.

Un arbre vestit d' etiqueta, per celebrar la seva festa.

PAYETS

—A mí ningú 'm treu de la meua: després de la carn de caball, vindrà la carn de gos.

El manescal, seguint fidelment las indicacions del marqués, ha pres sense tardansa las sevas midas y un' hora després el caball era conduhit... Deu sab ahónt...

:

Fa vintiquatre horas que 'l fet ha succehit, y á casa del marqués no 's parla encare d' altra cosa.

Al assentarse á taula per dinar, el noble senyor deixa escapar un fondo suspir.

—¡Pobre *Diamantel*!—exclama.

—¡Un animal tan hermos!—afegeix la marquesa, que també está notablement afligida.—

Y cayent en fúnebre silenci, 's posan á menjar.

El criat que serveix á la taula porta un biftech.

—¡Quí sab ahónt deu ser á horas d' aral!—torna á murmurar el marqués.

—¡Y tal!—afegeix la marquesa: —¡Pobre *Diamantel*!...

—¿Parlan vostés del caball que ahir vam perdre?—pregunta 'l criat ab respectuós accent.

—¡Sí!... ¿Qué deurán haverne fet?

—L' han mort y han dut la carn á la plassa. El plat que 'ls senyors marquesos están menjant es de carn d' ell...

—¿Qué díus? ¿Aixó?—xiscla 'l senyor.

—¿Aquest tall tan deliciós?—exclama la senyora.

—¡Animal infortunat!...

—¡Bestia inolvidable!...

Y 'ls nobles marquesos rendeixen al *Diamante* l' *últim tribut* continuant menjarse'l pero banyant el suculent biftech ab un torrent d' amargas llágrimas.

MATÍAS BONAFÉ

A una ánima (de canti)

¡Val mes que m' ho prengui á guassa

—qu' en serio no 's pot tampoch—

lo que ab tú 'm passa fa díus,

mesos, anys y... ¡un sigle y tot!...

¡Prou me consta que m' estimas,

y á tú també qu' idem jo:

y no obstant, aquesta es l' hora

qu' encar no 'ns hem dit ¡ni un mot!

D' aquí, que no puch rebatre

lo que de tú m' han dit molts,

de si sols menjart' las esses...

de si parlas palpizot...

lo qual, te diré ab franquesa,

¡tant de bó Deu aixís fos!...

dels teus llabis un—*¡T' eztime!*

¡ah... que n' ha d' ésser de *dolz!*...

Si al menos ens escribissim

declarantnos nostre amor

y omplint las cartas de llágrimas,

de sospirs, y de... gargots

el nostre mutisme imbécil

ja tindria explicació...

Pero ¡ca!... ¡si tú ets tan neula!...

y jo soch tan tocasons...

Passarém tota la vida

mirantnos com uns badochs,

y boy glatint l' un per l' altre

y ab els ulls calantnos foch,

quedarém ¡torrats y... tendres!...

y tan joves... ¡ay Senyor!...

¡Quant millor ay, no sería

que anessem al *grá* tots dos,

tota volta que á mí 'm consta

que 'm portas inclinació

—puig ho he reparat, no una

vegada, sino molts cops,

que 'm sols anar al darrera...

si al davant camino jo.—

En lloch d' estart' tot el día

al balcó com un ninot
esperant á que jo passi
pel carrer, fet un musol
per aixecá 'ls ulls en l' ayre,
á esguardar ton rostre hermós,
y després, al cap d' un rato...
fer la mateixa funció.

¡Y sempre quedantme 'l dupte
encar que hi passi mil cops,
de si es cert que á mí m' esperas
ó t' hi estás á pendre 'l sol!
¿no sería molt mes práctic
fer lo que sol fer tothom
després que ab els ulls s' han dit
fins... las paraulas del porch,
que igual que una vulgar raspa
t' arribessis á la font
verbi-gracia, y si no 't xoca
al adroguer del cantó
ó ¡als llims en que fos, que 't juro
de bon grat seguirthi prou!
per parlar del nostre assumpto
y entesos quedar, ó no?

Perque si tú no 'm volguessis
per A ó B ó per naps ó cols...
d' altrás ne sé que 'm pendrían
á mans besadas y tot.

Qu' encar que mal m' está 'l dirho
ben alt... soch un bon xicot;
y tant es aixís, qu' encare
no he estat may al *Trianon*,
(sino per falta de ganas
per idem de patacons).

Y ara, ¡adeu... que vaig depressal
(pera avuy... ja 'n tindrás prou).

A. CARRASCA GAYÁN

PAYETS

LLIBRES

EN MISERIA.—*Poema* de APELES MESTRES.—La ploma primorosa del poeta artista no descansa, ni 'l temps la rovella. Al servey de una inspiració sempre jovenívola y amiga d' explayarse en l' ambient de la vera poesia, cada nova obra que produheix ens enamora y 'ns transporta.

En Miseria es una digna filla del autor de la *Margari-dó* y dels *Idilis* y *Baladas*. A las *Baladas* s' acosta per son assumpto fantasiós y per l' época en que 's desarrolla, qu' es l' Edat mitja, que tant bé y ab tanta vida sab evocar l' Apeles Mestres. Pero 'l desarrollo es poemátich.

M' abstinch de contar l' argument per no minvar la sorpresa qu' estich segur ha de causar al lector, sorpresa que anirá creixent en quant comensi á llegir el poema, á cada nou cant, tots ells escrits ab una pulcritud de forma de que no hi ha gayres exemples en la moderna poesia catalana. En sos versos affligranats pero al mateix temps fermos y rodons que forman estrofas admirables com forjadas totas de una pessa, s' hi admira l' evocació viva y real de l' época, dintre de la qual pren cos la singular narració y adquireixen un relleu y un color de vida extraordinaris els tipos, y sos diálechs, las escenas, pinturas y descripcions dels llochs en que 's mouhen, com si un ho vejés y ho visqués, que tal es el privilegi dels verdaders poetas.

Hi ha en el poema un regust de humorisme sempre agradós y benévol, y tanca el fondo una significació simbólica, pero no á la manera nebulosa y rebuscada que han posat en us certas escolas pseudo-suggestivas; sino clara y transparent, com filla llegítima qu' es del mateix assumpto y d' ell inseparable, com ho es l' ánima del cos en tot sér vivent.

En Miseria es l' imatge de l' humanitat qu' estima la vida lliure per damunt de tot. Ve l' hora de posarla en perill pera satisfer un estímul enganyós de la fantasia, y passa de llarch y s' allunya cantant. Y no 's digui que aixís obran els sérs vulgars, ja que la vida fins pels homes mes pobres y miserables té resplandors de poesia que brollan de dintre d' ella mateixa.

Ab aquesta obra, relativament curta, pero plena de hermosura y altament substanciosa per l' intenció qu'

—¡Ja ho crech qu' esquilo burros!... Hasta personas, si l' ocasió 's presenta.

entranya, notable ademés per lo ben equilibrada y modelo en tots conceptes de primor de forma, s' haurá guanyat son autor un nou lloer per afegir á la corona de gloria que ha vingut teixint en honor de las lletras catalanas.

COLECCIÓN ECONÓMICA DE LEYES ESPAÑOLAS.—REGLAMENTACIÓN DE TEATROS.—Fer una edició manual de las lleys especials que regeixen sobre determinats rams, enteném qu' es una empresa útil y práctica. En moltes ocasións el ciutadá té necessitat de consultarlas y no las troba per mes que las busqui, y si topa ab ellas es de una manera incompleta y fragmentaria, es á dir, no podent ferse cárrech de las successivas disposicións que las modifican, fixan ó aclareixen.

El primer volum, anotat y concordat ab verdader coneixement de la materia, se refereix á diversións públicas y ostenta 'l títul genérich de *Reglamentación de teatros*, comprenent las següents especialitats: Policia d' espectacles, Cafés cantants, Propietat intelectual de obras dramáticas y musicals y un complert repertori alfabéitch de anotacións y concordancias.

L' obra ha sigut conjuminada ab molt acert per don *Enrich Mhartin y Guix*, oficial de segona classe de Administració civil, delegat d' espectacles que ha sigut en varias provincias y autor dramátich.

RATA SABIA

LICEO

Ja se sab que com totas las óperas de 'n Wagner, *Tannhäuser* necessita una llarga preparació, que casi may es possible dada la manera especial com funcionan els nostres teatros lírics. Gran sort que 'l mestre Goula, ab la seva activitat caracterísca, ab la seva fibra que no 's debilita ab els anys, y ab el fondo coneixement que té de la partitura, salva no pocas dificultats, qu' en mans d' altres directores serían poch menos que insuperables.

Gracias als seus esforços hem pogut sentir un *Tannhäuser* mes que regular y en alguns passatjes escelent, y per part de alguns artistes encarregats de las primeras figuras inmillorable.

Y aixó que 'ls principals intérpretes, las tiples Carrera y Grassot, el tenor Angioletti (ivaya un nom mes *macaroni* no 's va triar en Bach al convertirse de barítono en tenor!), y 'l barítono Blanxart son tots de casa. Pero ells poden ben dir que son profetas en la seva patria.

La Carrera conserva en tot el seu esplendor la frescura, la potencia y 'l extensió de la seva hermosa veu; canta sempre ab esmero y distinció y infundeix al tipo d' Elisabetha aquell sentiment de poesia de que va impregnar-lo l' autor de l' ópera. En diversos passatjes sigué objecte de merescuts aplausos.

Molt bé la Srta. Grassot en el paper de Venus, lluhint tant com la seva veu ben timbrada y de una afinació irreprotxable, sa galana figura. S' explica al véurela l' encaparrament d' Enrico.

En Blanxart se 'n endú la palma com á actor y com á cantant que sab fondre íntimament aqueixas dos condicións que posseheix com á verdader mestre qu' es dintre de l' escena lírica, al interpretar qualsevol tipo. No s' olvida tan fàcilment el qu' encarna en la partitura wagneriana, musical y plásticament insuperable. El públich aixís demostrá compéndreho sovint ab sas calurosas demostracións.

L' Angioletti se sosté bé y sense plányehi l' esforç que implica l' interpretació de un personatge qu' es de tots el qu' exigeix major intensitat d' expressió, y mes elevat calor dramátich. S' ha de tenir en compte, al ferse cárrech de son treball fadigós y difícil, que 'ls tenors de forsa avuy no abundan gaire.

En Rossatto, com sempre, fa lluhir l' esclat de la seva veu plena y pastosa.

No 's portaren mal ni en Barba, ni l' Oliver ni en Vis-

conti; molt al contrari, contribuïren al reals de las escenas de conjunt en que prenen part. Respecte als coros milloraren extraordinariament en la segona representació sobre la primera. Bé s' hi vejé en aixó la má de 'n Goula que 'ls degué ensenyar á aburrir l' aygua.

Entre aplausos estrepitosos fou demanada la repetició del final de la sinfonía interpretada ab una gran brillantés de matisos y ab una bravura que acredita la valenta batuta del mestre director.

NOVEDATS

Se 'n haurán de convéncer els filarmónichs de bon paladar: per saborejar refinaments y experimentar sorpresas extraordinarias, no tindrán mes remey que ferse apuntar á la *Filarmónica*.

Sols els felissos socis de 'n Crickboom pogueren admirar á n' en Weingartner y han pogut avuy rendir l' esperit ansiós de bellesa á las fascinacións de 'n Risler, un pianista com no 'n corren gayres... Jo de mí se dir que no 'n conech cap mes.

Es encare jove: tindrà uns trenta anys: la seva cara d' expressió mitj séria, mitj acorralada, no 'us diu res: sos ulls no 'us miran may: si l' aplaudiu saluda sense somriure y ab cert desgaltament com si li sapigués greu, y per no diferenciarse del vulgo, ni menos se deixa creixe 'ls cabells. Pero s' asseu al piano, acaricia 'l teclat y us domina y 'us enagena. May unas mans mes hábils y seguras han estat mes aprop y s' han mostrat mes obedients á l' ánima de un gran artista.

Altres podran ser reys del mecanismo; en Risler es el *non plus* de la interpretació. Sigui 'l que 's vulgui l' autor ab que se les hegui, estiguen ben segurs que s' identificará ab ell y 'us arrastrará en aqueixa poderosa corrent d' identificació. El piano se converteix en una orquesta completa, que treu sons desconeguts, lligats, inverossímils, pulsacións incomprendibles y cants de una expressió penetrant.

En la recital del divendres, ell sol omplí tota la vetllada portant al públich de maravella en maravella. En la sessió del dilluns, embestí dos grans concerts de Beethoven, demostrant ab excés, que la interpretació de la música del colós, constituheix la seva especialitat.

Hi ha que fer menció honorífica del mestre Crickboom que 'ls dirigí de una manera acabada, y que de més á més doná á coneixer *Phaeton*, poema sinfónich de Saint Saens y *Viviane* idem idem, del malaguanyat Chausson, desenvololat ab gran destresa á istil wagneriá.

El públich aplaudí ab deliri á n' en Crickboom y á n' en Risler; á n' aquest sobre-tot, fentli donar la torna de costum (un andant de Beethoven y la mort de Iseo de Wagner); y tributantli una carinyosa despedida, que 's prolongá al carrer, á la sortida del teatro.

Suposém que 'n Risler se 'n haurá anat content de Barcelona, pero estém segurs que 'ls filarmónichs se quedan més que satisfets, admirats d' ell y desitjant de tot cor que torni.

N. N. N.

TORNEMHI

La temporada nova tenim ja comensada.

Ja tornem á aná plens de *Tofols-chicos*, *Jindamillos* y banyas.

Ja tornarán á ompli'ns el cap de toros la gent de la queta allá á la plassa, els revisters taurins al periódich y al Ateneo l' Avila.

Veurem de nou aquell famós desfile de gent y cotxes pel passeig de Gracia; espectacle sublim, quadro hermosíssim que proba que la festa tauromáquica es la clau que podria fer possible la fusió suspirada

de las classes socials mes antagónicas, ja qu' en santa companya veuréu borrarxos, timadors, toreros, banquers, comerciants, aristocracia, *cocots*, pentinadoras, Celestinas, y encopetadas damas, units en la mateixa bestiesa

FENT PETAR LA XERRADA

Ernesto Guitierrez
Granados

—¿Tres promesos tens?... ¿Y ab quín pensas casarte?
—Si s' esperan y vaig enviudant, ab tots tres,

d'entussiasmars' per nostra festa clàssica.

Com que 'l públich es burro, els toros mansos
y els toreros uns *diestros* de camama,
s' ha pensat convertí en carniceria
tota la nova plassa.

En la primera sort, la de las picas,
els picadors mes mándrias
als toros *picarán* ab mitjas llunas
y 's vendrán mandonguillas sense salsa.

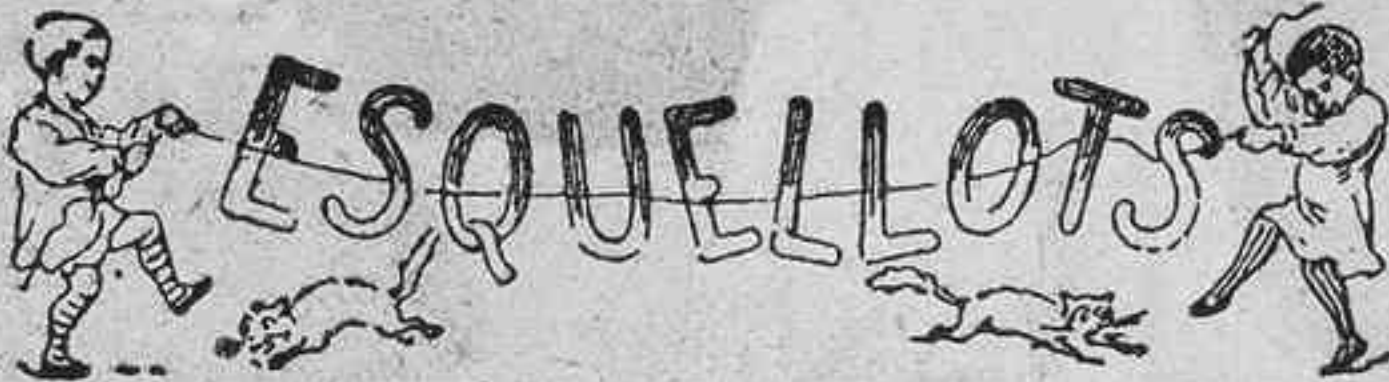
Y mentrestant els toros
manejant destrament las dugas banyas
deixarán als caballs ben nets de tripa
y á punt d' aná al cistell de las criadas.

En lloch de banderillas
clavarán á l' espatlla
dels toros ja *picats* una forquilla
y un ganivet y vinga fer talladas
per servir *torostechs* ab escarxofas,
esbarginia ó patatas.

Y al sé á la sort suprema,
nostres millors espasas,
ab garbo lidiarán als *esqueletos*
sense por de banyadas.

Y el públich sortirà de *Las Arenas*
ben *tip* del espectacle.

JEPH DE JESPU

Veyém ab gust que la nostra excitació al Ajunta-
ment sobre la qüestió del Hospital de Sant Pau, no
ha resultat estéril. El Sr. Carner al últim ha convo-
cat á la comissió que ha d' entendre en l' assumpto,
y aquesta ha nombrat ponent al Sr. Salas Antón.

El regidor socialista que tant s' interessa per la

sort de las classes menesterosas estém segurs qu' em-
pleará la seva activitat y la seva perspicacia, en
desembrollar la troca de la testamentaria Gil, fins á
descubrir tot lo qu' en ella puga haverhi de amagat,
en merma dels quantiosos interessos legats pel ge-
nerós patrici pera la construcció de un Hospital á
Barcelona.

Capdelli de ferm el Sr. Salas Antón, sense dei-
xarse aturrullar pels tiquis miquis de carácter legal,
que algú tal vegada suscitará per evitar que arribi
fins als fons del assumpto. Capdelli de ferm y conti
ab l' apoyo de la inmensa majoria dels barcelonins,
amants de que sigui una veritat aquella dita: «Las
cosas claras y 'l xocolate espés.»

Y á propósit.

En una carta dirigida al *Diluvi* pels Doctors Ro-
bert y Durán, que units al difunt D. Emerenciá
Roig formaren el jurat que doná dictamen en el
concurs de planos del Hospital de Sant Pau, negan
que percibessin cada hu d' ells per l' expressat con-
cepte la quantitat de 4,000 pessetas.

Y afegeixen: «Aunque dispuestos á sostener nues-
tro informe siempre que sea discutido en terreno y
en formas á que nuestra dignidad no nos vede des-
cender, hemos de limitarnos hoy á hacer constar
que la principal afirmación de *El Diluvio* no es
cierta, ya que la cantidad que percibimos como
honorarios es muy inferior á la indicada.»

Se 'm figura que no 'ls hauria costat res fixar la
quantitat que varen percibir, ab lo qual á la vegada
que haurían satisfet á l' opinió pública haurían cor-
respost també á la dita que més amunt citém y que
hauria de ser el lema de tots quants han intervin-
gut en aquest assumpto benéfich: «Las cosas claras
y 'l xocolate espés.»

¡BON CONSOLI

—¡Arri, tonto, que avuy es l' últim día que fas servey! Demá 't donarém la llicencia absoluta... y 't portarém aquí.

Y afegeixen: «Aunque dispuestos á sostener nuestro informe siempre que sea discutido en terreno y en formas á que nuestra dignidad no nos vede descender, hemos de limitarnos hoy á hacer constar que la principal afirmación de El Diluvio no es cierta, ya que la cantidad que percibimos como honorarios es muy inferior á la indicada.»

El francès de *sargent de ville* vá fent grans progressos en els dominis dels perdigots. Ja 'l parlan els de Ripoll y fins els de Aygua-freda (*Eau-froide*), y de lo bé que 'l xafan ne donan una idea els següents telegramas que publica *La Perdiu*:

«Telegrama dels catalanistas de Aygua-freda:—*Catalanistas* (jo diria *catalanistes*) Aygua-freda regretten *emprisonement* (jo escriuria *emprisonnement*) Directeur et offrent *inconditionnellement*» (jo posaria *inconditionnellement* no estalviant las enes y ademés diria qu' es lo que ofereixo perque no semblés que no ofereixo res).

Y ara l' altre:—«SR. PRAT.—*Veu de Catalunya*. Jeunesse autonomiste Ripoll vous souhaite et vous encourage, pour vòtre arret.» (Jo diria *arrêt*, y ademés no 'm descuidaria de expressarli qu' es lo que li desitjo, perque no 's figurés l' interessat que faig vots perque no 'l treguin may més de la presó).

Está bé que 'ls *Perdigots* no escriguin en castellá si tant els repugna; pero haurían de anar ab cuydado á no ferho ab un francès tant de *rester chez soi*.

O sino ¿qué dirá Monsenyor *Cansalade* quan se 'n enteri?

L' altre día va ocorre al govern civil una escena extranya. Hi havia en las habitacions particulars del governador un rellotje parat: hi aná un rellotjer á donarli corda, obrí la caixa y 's trobá ab que la máquina del rellotje havia desaparecut.

Aixó que sembla tan extrany, sol succehir una que altra vegada. Hi ha máquinas de rellotje tan sensibles y afectuosas que se 'n van darrera de las personas en las quals posan el seu carinyo. Igual que 'ls gossos.

¿Qué no podria ser que la del govern civil, com els morts que ressucitan, hagués abandonat la caixa, per acompanyar fins á Mallorca al famosíssim antecessor del Sr. Manzano?

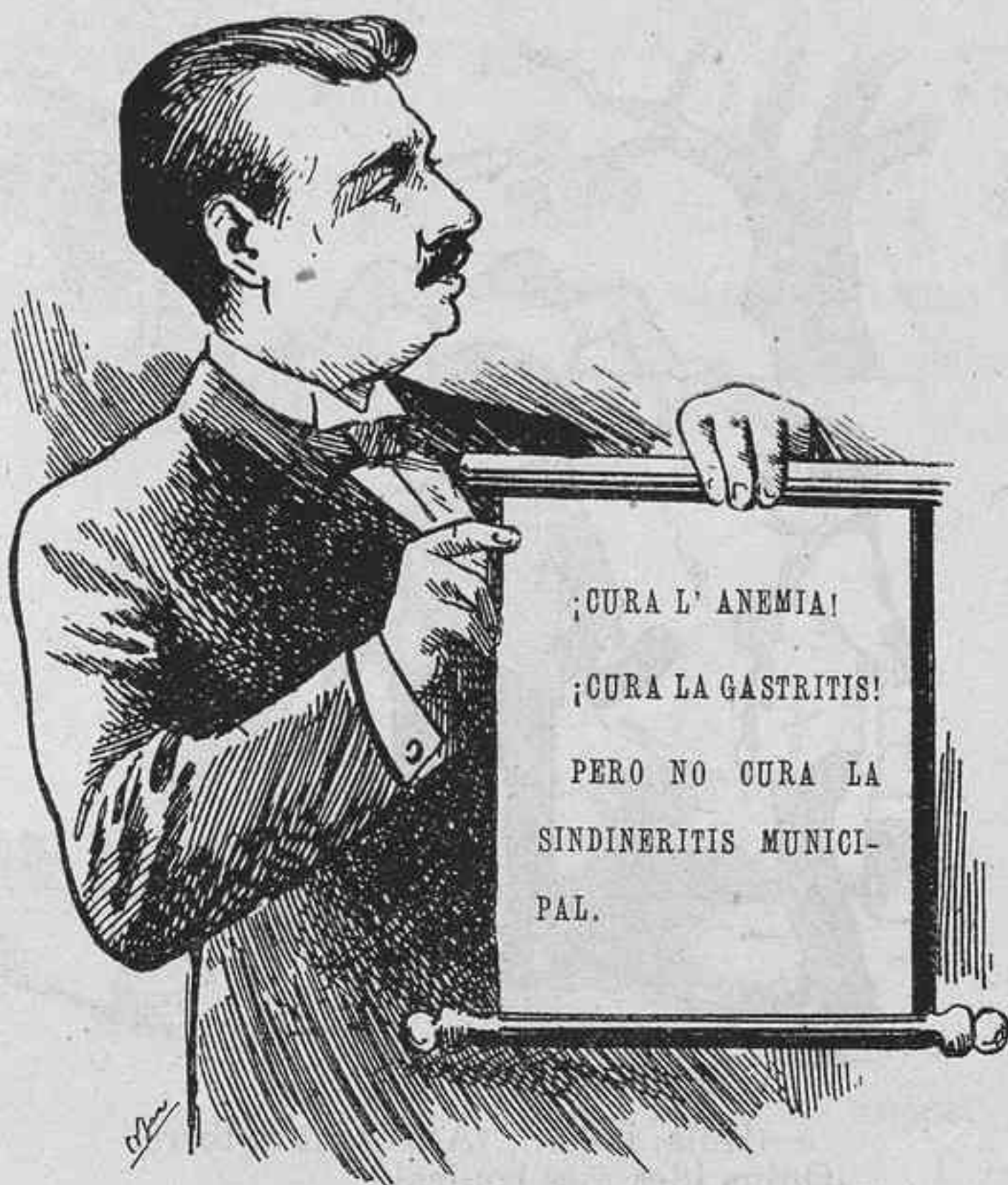
Ab gran solemnitat vá celebrarse diumenje á la tarde la Festa del Arbre, en els terrenos de la companyia anónima del Tibi-dabo. Entre 'ls petits de las escolas no 'n vulguin més de animació y alegría: entre 'ls grans de l' Associació y las autoritats que van honrarlos ab la seva assistencia, no 'n vulguin més de discursos de bons propòsits y d' esperansas falagueras.

La Festa del Arbre vá arreplant y extenentse, encare que paulatinament per tot Espanya. Quan sigui una festa general observada per totas las poblacions de la Península, Espanya haurá donat un gran pas en el camí de la seva regeneració, y llavoras vindrá l' hora de proclamar monuments nacionals á las montanyas que més arbres crihin, y no sols á la de Montserrat, com vá proposar l' entusiasta iniciador de la festa, Sr. Puig y Valls, en el seu eloqüent discurs.

***

Y á propòsit de la festa. Aquest any l' *Ateneo* ha deixat de contribuir ab la petita cantitat de costum als gastos de la mateixa.
—No ho extranyin—me deya un qu' está en l' intríngulis de las cosas de aquella casa.

¡EL GRAN REMEY DEL DR. AMATYÓN!

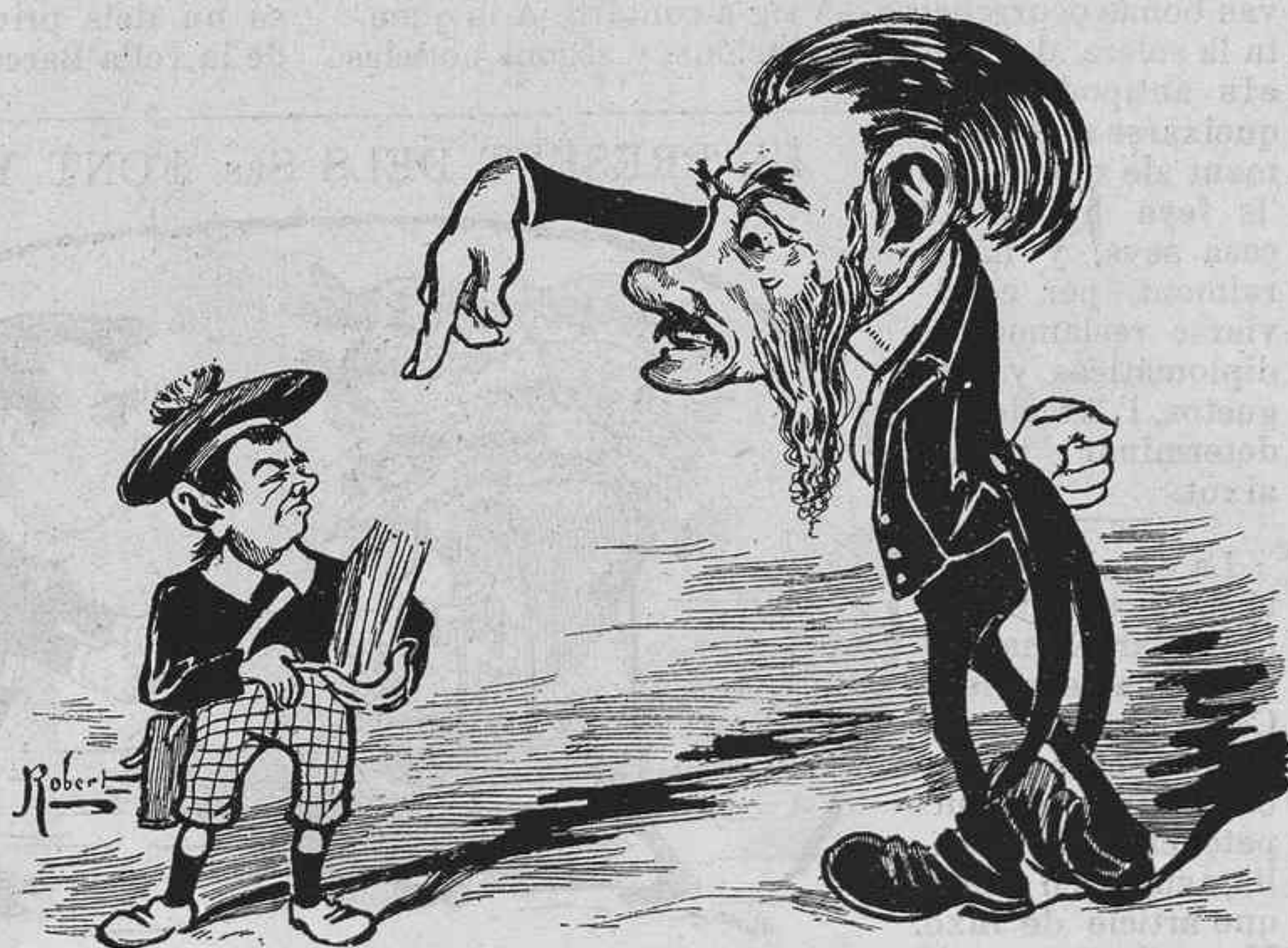
—L' Ateneo té 'ls seus plans y no está pas avuy per plantar arbres. Ja veurán, en cambi, qué rumbós el día que 's tracti de plantar *cevetes*!

Un aplauso al artista Sr. Meifren, qu' en la seva gran exposició del *Círcul artístich* del carrer de las Corts, ha fet lo que se 'n diu un punt d' home.

Feya set anys de passo que no havia exposat un quadro á Barcelona: era ja gran llavoras; pero en set anys ha fet una crecscuda de gegant.

En la present exposició de 60 obras hi apareix un artista de cos enter, que vaji hont vaji, lo mateix á l' Argentina que á Canarias y de una manera especial als deliciosos recones de Cadaqués, sab sorpen-

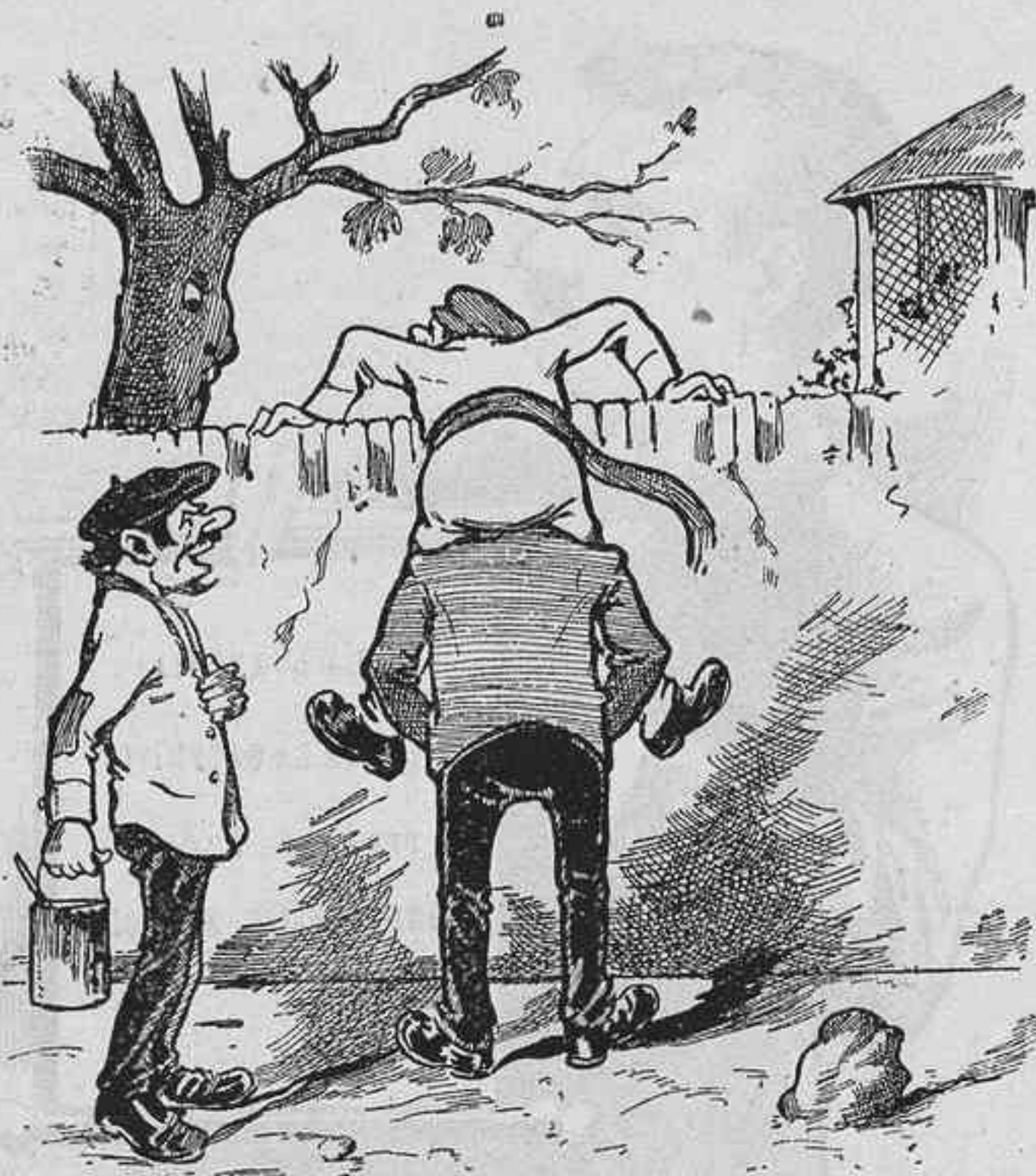
ELS BAYLETS DEL DIA

—Mira, noy, que si no cambias de conducta 't faré agafar...
—Millor: així 'm nombrarán soci de *La Reixa*.

ELS LLADRES Y 'L PINTOR

—¡Hola, hola!... ¡Assaltant la torre!
¡Quina idea mes bonica!...

¡Y tal! Llástima de tela...
Aprofitemla una mica.

dre á la naturalesa en la seva hermosura incomparable, y tal com la veu y la sent, á través de un temperament fort y exquisit á la vegada, sab reproduhirla y fixarla sobre la tela.

La seva obra es hermosa sense afeminacions y valenta sense ordinariesas.

Repetím: un aplauso calurós... ¡y avant sempre que aquest es el bon camí!

¿Han reparat el lago de la Plassa de la Universitat?

Es á dir el lago... lo que sería lago, ó sortidor, si hi hagués aygua; pero com no n' hi ha una gota ja fa una pila d' anys, alló més que un lago es un safreig buit.

—¿Sab á qu' es degut que no n' hi posin?—me deya l' altre día un artista molt conegut per las sevas bonas ocurrencias.—Vaig á contarli. A la quènta la solera del lago té filtracions, y segons noticias els antipodas van queixarse al Ajuntament de que 'l lago 'ls feya humitat á casa seva, y naturalment, per estalviar-se reclamacions diplomáticas y disgustos, l' Alcalde va determinar tenirlo aixut.

La casa Font y Milá projecta introduhir á Barcelona pesca salada de las islas Canarias, que 's podrá expendir á preus baratíssims en competencia ab el bacallá, avuy poch menos que article de luxo. Hem tingut ocasió de probarla, y sense

ser una exquisitat, l' hem trobada gustosa y nutritiva... y fins ens ha semblat un aliment providencial si, com se 'ns assegura, 's podrá expendre de 17 á 20 céntims els 400 grams.

Admetent tota mena de guisos igual que 'l bacallá, las cuyneras ja s' encarregarán de que 'ls que menjin la corvina canaria se 'n atraquin y se 'n llepin els bigotis.

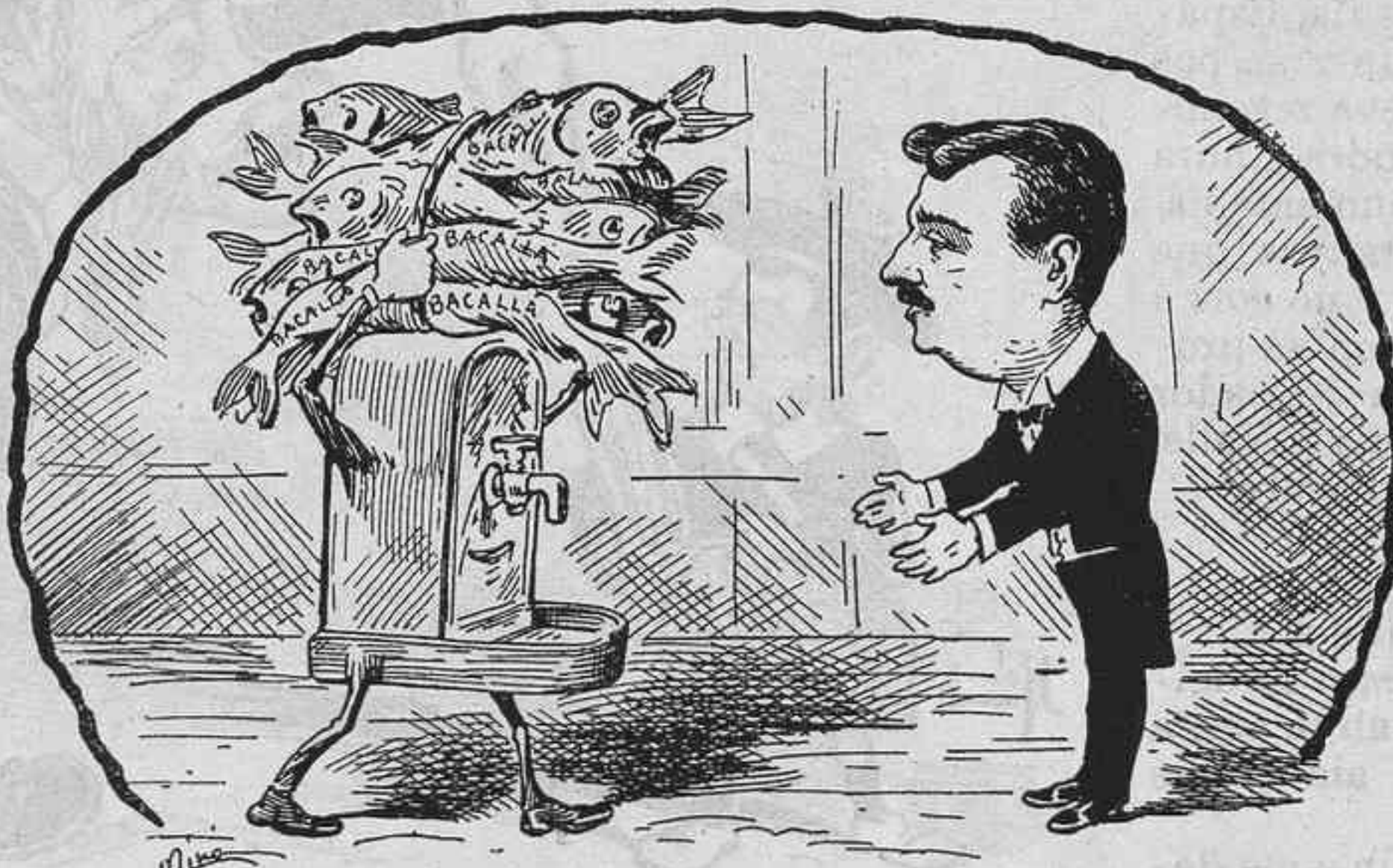
Ara sols falta que quan s' haja generalisat el seu consúm, cosa que la creyém molt factible, la corvina que intenta introduhir-se á Barcelona tan modestament, ab l' excusa dels consums y la dels franchs, no 's fassi dir si senyora.

Trobo molt bé que s' haja obert una suscripció per acabar els campanars y arreglar la fatxada de l' hermosa iglesia gótica de Santa María del Mar, qu' es un dels principals monuments arquitectónichs de la vella Barcelona.

Pero no estaria mal que 's traguessin de un cop totas aquellas barracas de vendre, adheridas á las parets exteriors del temple com els musclos á la roca. Alló si que no está gens bé ni baix el punt de vista de l' art, ni baix l' aspecte religiós.

Y no 's creguin, ab els anys que fa que aquellas barracas son allí pagant el corresponent lloguer, havent sigut aquests interessos ben administrats, n' hi hauría prou, no sols per efectuar las obras que avuy se

EL PRESENT DELS SRS. FONT Y MILÁ

—Si es servit, senyor Alcalde: aquí té aquesta mostra de bacallá porque 'l reparteixi á la mida del seu gust. Vosté es qui 'l talla.

projectan, sino fins, si tant convingués, pera fer una iglesia nova. ¿No 'ls hi sembla als obrers de Santa María?

***

Jo prou els ho pregunto; pero ja veurán com la resposta no vindrá.

Tot lo més que 'm responguin será alló de la lletania:—Santa María?—Ora pro nobis!

Els que vulguin guardar un recort del insigne Pellicer encare hi son á temps.

Queda encare per adjudicar un bell esplet d'obras de las sevas mans y de objectes artístichs que li pertenesquen, en las salas baixas, á má esquerra, del Palau de Bellas Arts, ahont poden ser vistas y adquiridas tots els días desde las deu del matí á las sis de la tarde.

Produheixen verdadera tristesa noticias com la següent:

«Ha sigut adquirit per un agent inglés que compra per distints museos y coleccionistas un hermós tríptich d'esmalts del sigle XIV que pertanyía al marqués de Alfarrás, pel qual, segóns noticias, n'ha pagat 20 mil duros.»

No 'm creya que l'ilustre prócer catalá 's trobés en aquesta necessitat. Perque únicament necessitantho 's comprén que per un punyat de bitllets de Banch, hi haja un aristócrata que consenti que las joyas d'art de la terra, vajin á enriquir els museos estranjers.

Entre casats:

- ¿Has tingut por alguna vegada á la vida?
- Una no més: el día que 'm vaig casar.

À LO INSERTAT EN L' PENÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—Co-ro-na.
- 2.ª TRENCA-CLOSCAS.—La Pecedora—Guimerá
- 3.ª COMBINACIÓ.—Figuerola.
- 4.ª GEROGLÍFICH COMPRIMIT.—Comparsas.

XARADAS

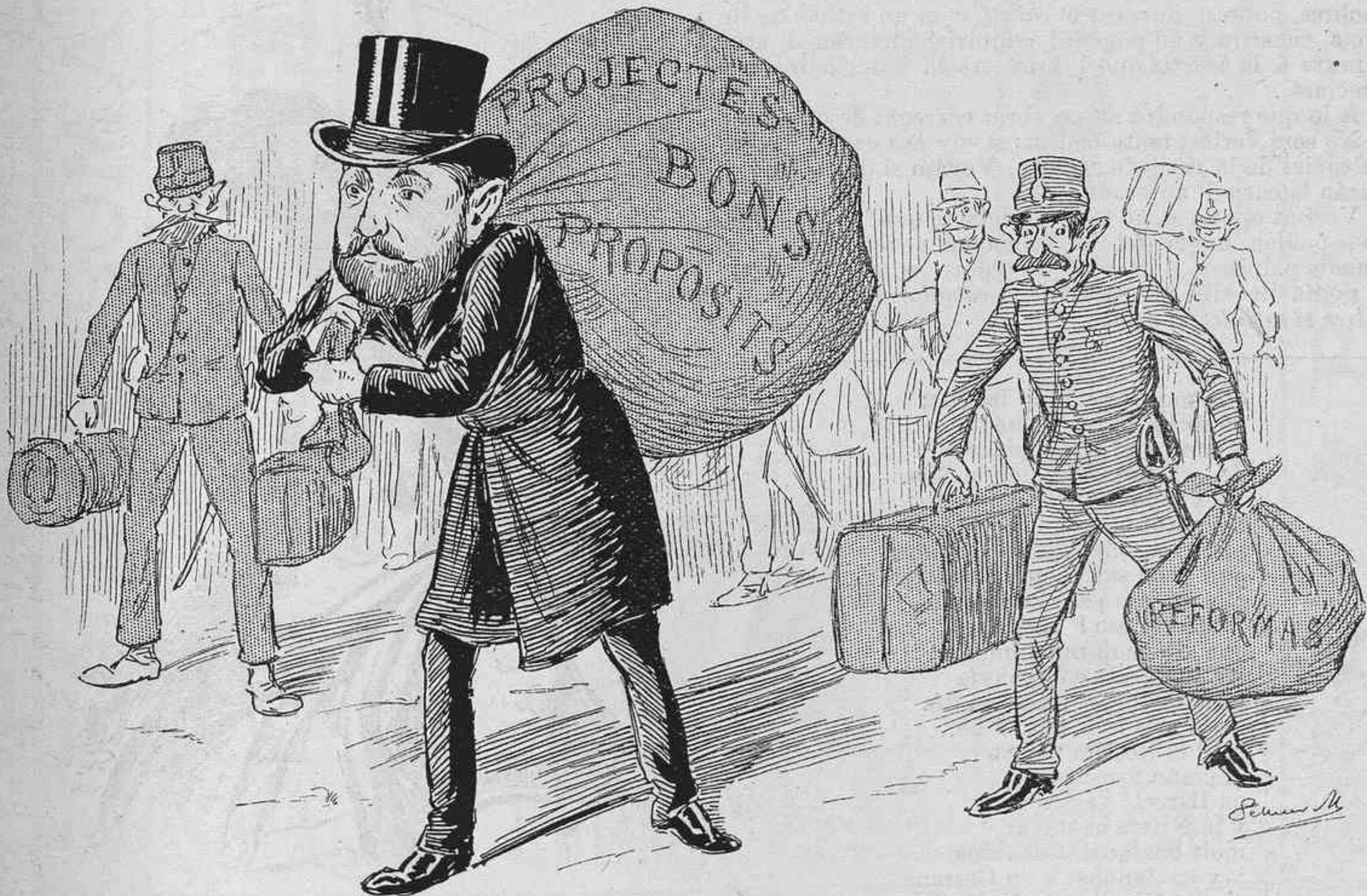
I

CONTESTACIÓ Á UNA IDEM QUE M' ENVIÁ UN AMICH

Volgut Emili; m' agrada
la afició per la poesia;
creu que fou molt celebrada
la ben composta xarada
que 'm vas enviar l' altre día.

Qu' estiguereu de total
ab amichs de La Bisbal
quart casa 'l senyor Casellas,
m' explicas ab molta sal
y quart las mil maravellas.
Clar m' indica ta xarada

TORNANT DE MADRIT

Carregat de bons propòsits
en Manzano 'ns ha tornat.

¿Quánts n' hi veurém portá á efecte?
¿La mitat de la mitat?

Penner M

CARN DE CABALL Á LA GENT DE BÉ

La carn de caball no ha tingut l' éxit que 's mereixia. Constituïxen una insignificant minoria els barcelonins que, per curiositat, per carencia d' escrúpol ó per verdadera necessitat, acceptan aquesta *hípica* alimentació.

Y es una viva llástima. L' altre dia m' ho deya 'l senyor Torradaixó, delicat *gourmet* y expert *ginete*, entusiasta de las materias *caballísticas*:

—Diuen que la carn de caball no es bona; que té una dolzor especial que repugna... ¡Caborias! Vosté sápigala guisar bé, y veurá quina esquisitat... ¿Sab de quin modo me la faig condimentar jo? ¿No? donchs li recomano.

Posa un bon filet de carn de caball á la cassola, ben entatxonat ab trufas y pernil, voltat d' uns quants moixaróns de Puigcerdá, cols de Brusselas y cors d' escarxofas tendras de Gavá, y acompanyat del seu corresponent llart. El deixa á foch suau, y al cap d' un rato hi afegeix un polset de farina, sal y pebre, una mica de caldo y un bon raig de Jerez sech. Quan siga ja cuyt y no quedi salsa, s' hi afegeixen uns quants rovells d' ou diluïts en caldo de gallina róssa y un grapatet de julivert picat. Per fi, al servir-se el filet á taula 's presenta cubert ab una capa de *mantequilla* d' anxovas y voltat de *foigrás* al natural.

Aixó es tot y ja m' ho sabrá dir si es bona ó no la carn de caball arreglada d' aquest modo... Si no que ¿sab? la gent de Barcelona no té gust, y no la tregui de l' olla y l' estufat.—

Y té rahó el senyor Torradaixó. El dia que la gent sá-piga guisar com éll la carn de *tatano*, no 'ls pobres, els senyors mateixos, desprenentse d' escrúpols infundats, s' hi aficionarán.

Y el dia que 'ls senyors agafin la fal-lera de menjarne (pobres, pobres! llavoras el *caball*, com un article de luxo, s' encarirá y no poguent adquirirne haurán d' anar á raure á la *badella* que l' aristocracia barcelonina despreciará ..

A lo que respondrá algun obrer carregat de criaturas:—No será veritat tanta bellesa. Avuy ens cantan las excelencias de la carn de caball... Veyám si demá 'ns alabarán la carn d' automóvil...—

Veritat es que si no té altre defecte que 'l de ser dolsa, podían haver fet la propaganda regalantne uns quants palpissos á la gent. Llavoras, en cas de queixa, 's podía dir alló tan sapigut: *A caballo regalado... no le mires si es dulce ni salado.*

que mogueru gran barrila;
no serhi jo; ¡vatúa nada,
el mon y el *prima girada*
de la *Tres-quart* dich la Sila.

¿Y cóm faltar la brometa
haventhi un pegot-poeta,
molt tranquil, gens papanatas,
que igual sab fé una quarteta
que un bon parell de sabatas?

¡Ja suposo l' alegría
que allí sempre va imperá!
Ab tan grata companyia
prou degueres passá un dia
de lo mes felís que hi ha.

Si la Rossita tocava
el piano y recitava
en Barceló versos bons,
y la Niteta cantava
molt boniquetas cansons,
y en Janoher y en Ciurana
el noy Giralt y en Vancells
movían molta *jarana*,

¡en lloch de fé 'l tarambana (1)
dos devías fé igual qu' ells!
¡Que per tos bells acudits
y xistes de bona lley
te tenen grans y petits
d' aquells encontorns, pel Rey
dels homes mes divertits!

F. CARRERAS P.

II

Es consonant la *primera*
es musical la *segona*
es un pronom la *tercera*
y 'l *Tot* carré á Barcelona.

ANTONI FELIU

ANAGRAMA

Tot que 'l noy Marial
Tot tinent general.

ENRICH LLUBÉS

GEROGLÍFICH

1902

PI | D

TI

DILLUNS

MARS

JOSEPH GORINA ROCA

(1) Solució de la xarada á que faig referencia.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

PRIMAVERA CLERICAL

—¡Pobra Barcelona!... ¡Miréu quina granallada me li ha sortit!

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibrería Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

SIGA LA BROMA POR LUIS TABOADA * Tomo 81 de la Colección Diamante Saldrá la próxima semana

SIGA LA BROMA

POR **LUIS TABOADA**
 Tomo 81 de la Colección Diamante
 SALDRÁ LA PRÓXIMA SEMANA

COLECCIÓN ECONÓMICA
 DE
 LEYES ESPAÑOLAS

REGLAMENTACION DE TEATROS

Policía de espectáculos
 Cafés cantantes
 Propiedad intelectual de obras dramáticas
 y musicales

ANOTADA Y CONCORDADA
 POR

Enrique Mhartin y Guix

Un tomo en 8.º encuadernado, Ptas. 1

ENRICH DE FUENTES

A PLECH

Un tomo en octau, Ptas. 3

ANGEL GUIMERÁ

LA PECADORA

Preu: 2 pessetas

Dr. P. SOLLIER

EL PROBLEMA DE LA MEMORIA

Un tomo en 8.º, Ptas. 3'50

EN MISTERIA

PREU: UNA PESSETA

POEMA, PER
 APÈLES MESTRES

Obra nova

Novedad

CIRO BAYO

HIGIENE

SEXUAL DEL SOLTERO

Un tomo en 8.º, Ptas. 2

En la LIBRERÍA ESPAÑO-
 LA, Rambla del Centro, 20, se
 admiten encargos de

LIBRERÍA EXTRANJERA

Corresponsales en todas las capitales.

ANUARIO-RIERA

GUÍA PRÁCTICA DE INDUSTRIA Y COMERCIO DE
 ESPAÑA

PARA 1902 = Año 7.º de su publicación = Un tomo, Ptas. 18

SIGA LA BROMA

POR **LUIS TABOADA**
 Tomo 81 de la Colección Diamante
 SALDRÁ LA PRÓXIMA SEMANA

SIGA LA BROMA POR LUIS TABOADA * Tomo 81 de la Colección Diamante Saldrá la próxima semana

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuu ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d'extravios, si no 's remet ademés un ral pera certifiat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

CARN NOVA

—¡Si no calleu, us tiro el
caball á sobre!

—Desseguida que acabi la terra, ¡al
escorxador!

—¡Sembla mentida que un animalot
tan tremendo sigui comestible!

—¿Y aquestas ferraduras?...
—Son per torna.

—La gent ja comensa á menjar caball... ¡Procuréu
que no s' aficioni al burro!